

Hồi 11

LOẠN ĐỘNG VÔ LÂM THẤT ĐẠI PHÁI KỲ TÍCH NGHIỆN CANG KỲ HỘ THÂN

Cơ Thạch định cất tiếng gọi bỗng nhìn thấy Độc Thủ Bệnh Nho Gia Cát Hưởng vừa tiếp tục ho vừa len lén đưa một ngón tay lên môi, có ý bảo Cơ Thạch đừng lên tiếng!

Hoang mang, Cơ Thạch lại một phen nữa mừng rỡ khi nghe có tiếng gọi:

- Cơ tiểu đệ có nhận ra ta không?

Cơ Thạch đưa mắt nhìn và thấy Hà nhi, người luôn xuất hiện bên cạnh Gia Cát Hưởng đang tìm cách len qua vòng người để đến với nó!

Không hề biết bảy vị đạo nhân đang nhìn về phía Hà nhi đầy cảnh giác, Cơ Thạch vui mừng gọi:

- Hà tử tử! Rốt cuộc biểu tỷ cũng đến! Đệ chờ biểu tỷ đến nao lòng!

Lén đưa mắt nhìn, Cơ Thạch phát hiện Gia Cát Hưởng đã không còn ho nữa! Trái lại, Gia Cát Hưởng vừa gật đầu tỏ ý tán dương. Cơ Thạch kịp nhanh trí phụ họa với Hà nhi vừa lảng lảng dùng tay chỉ vào tai như muốn nói Cơ Thạch hay chú tâm lắng nghe những gì Hà nhi sắp nói!

Đúng lúc đó, do không thể tiến đến chỗ Cơ Thạch, Hà nhi đành đứng ngoài và tiếp tục réo gọi:

- Do chậm nghe tin lệnh tôn bị hại, biểu tỷ cảm thấy lo cho biểu đệ! Đến khi biết biểu đệ đang cùng quần hùng đến Quân sơn, biểu tỷ mới vội chạy đến. Mong biểu đệ chớ trách!

Cơ Thạch gật đầu:

- Đệ nào dám trách! Biểu tỷ yên tâm, đệ thừa hiểu mà!

Tuy nói như vậy nhưng Cơ Thạch vẫn cứ quay đầu nhìn theo Hà nhi.

Và Cơ Thạch càng thêm biết tình thế khẩn trương là thế nào khi nhìn thấy Hà nhi tuy đang bị dòng người cuốn đi nhưng không một lần Hà nhi dám tiến đến gần chỗ Gia Cát Hưởng! Không những thế giữa Gia Cát Hưởng và Hà nhi còn giả vờ như không hề quen biết nhau! Điều đó chứng tỏ khá phù hợp với những gì Gia Cát Hưởng và Hà nhi vừa tìm cách minh thị cho nó hiểu! Là nó không được đề cập đến sự xuất hiện của cả

hai, lúc phụ thân nó bị hạ sát! Và tốt hơn hết nó cũng phải giả vờ như họ đang giả vờ, càng tỏ ra không quen biết Gia Cát Hưởng càng tốt!

Về phần Hà nhi tuy đã lỡ ra mặt nhưng dấu sao Hà nhi đối với mọi người cũng chỉ là một bé gái vô danh tiểu tốt, Cơ Thạch có biết Hà nhi cũng không sao!

Tóm lại, nếu Cơ Thạch thật sự phải đứng ra đối chất với phái Thiếu Lâm, Cơ Thạch chỉ có một mình. Cơ Thạch đừng vọng tưởng sẽ có Gia Cát Hưởng hoặc Hà nhi đứng ra làm nhân chứng là đã nhìn thấy phái Thiếu Lâm cùng Tạ Linh Oai đã liên tay sát hại phụ thân nó.

Với ý nghĩ này Cơ Thạch đâm ra cũng nghi ngờ lòng tốt của Gia Cát Hưởng.

Rất có thể Gia Cát Hưởng cũng đang có ý nghĩ lợi dụng nó như các phái hiện giờ. Tất cả chỉ vì quan tâm đến ánh Tử Quang kỳ lạ đã xuất hiện ở Quân Sơn mà thôi!

Nao lòng đến tuyệt vọng Cơ Thạch tuy đi theo bảy vị đạo nhân nhưng tuồng như không còn biết nó đang đi về đâu nữa!

Tuy nhiên Cơ Thạch chợt bừng tỉnh và dần dần phần nộ khi có tiếng niệm Phật hiệu quen tai vang lên thật gần:

- A di đà Phật! Quả là đã làm phiền đến Thất Tử Vô Đang! Uy danh của Thất Tinh kiếm trận đúng là danh bất hư truyền!

Cơ Thạch ngược mắt nhìn lên và phát hiện ánh mắt đầy uy hiếp của Thiện Duyên đại sư đang nhìn nó!

Qua ánh mắt đó, Cơ Thạch chợt hiểu Thiện Duyên đại sư sẽ thẳng thừng bác bỏ nếu Cơ Thạch cứ khẳng khẳng đề quyết chính phái Thiếu Lâm đã hãm hại phụ thân nó.

Nghĩ đến thân cô thế cô, nghĩ đến câu quân tử báo thù mười năm cũng chưa muộn, Cơ Thạch nhẫn nhục cúi mặt, giấu cái nhìn phẫn hận chỉ muốn thiêu cháy lão trọc Thiện Duyên!

Như đã hiểu Thiện Duyên đại sư bỗng lên tiếng:

- A di đà Phật! Không cần nói cũng biết tiểu thí chủ được Thất Tử Vô Đang đưa đến chính là di tử của Khoái kiếm Cơ Vĩnh! Chư vị bằng hữu nếu muốn hỏi gì xin cứ hỏi, bản tăng Thiện Duyên đã sẵn sàng.

Cơ Thạch lại ngược mắt nhìn lên khi nghe một thanh âm hào dũng gọi nó:

- Những gì phương trượng Thiếu Lâm phái vừa nói, có lẽ tiểu khả là người hiểu rõ hơn ai hết! Nếu tiểu khả đích thực là di tử của Cơ Vĩnh phải chăng đang có điều cần nói?

Phát hiện Cơ Thạch có ý ngần ngại như không muốn mở miệng, Khả Tú Tú bỗng bước ra:

- Tiểu huynh đệ yên tâm! Gia sư cùng chư vị chưởng môn đang cần nghe sự thật! Bất luận sự thật có như thế nào chỉ cần tiểu huynh đệ chịu nói ra nhất định gia sư sẽ là người trước tiên đứng lên chủ trì công đạo!

Cơ Thạch tuy đã suy nghĩ nhiều từ khi thấy thái độ của Gia Cát Hưởng. Sau khi cân nhắc lợi hại, Cơ Thạch nhìn ngay vào mắt nhân vật vừa hỏi nó:

- Tiền bối đây chính là Trác tiền bối, chương môn phát Hoa Sơn?

Nhân vật đó mỉm cười trấn an:

- Không sai! Ta chính là Trác Thiện Hữu đảm trách cương vị đứng đầu phái Hoa Sơn? Ta sẵn sàng thay tiểu khả chủ trì công đạo nếu tiểu khả có điều cần bộc bạch!

Hít mạnh một hơi để tăng thêm dũng lược, Cơ Thạch nói ngắn gọn một câu:

- Mong tiền bối thứ lỗi, tiểu sinh không có gì để bộc bạch!

Trác Thiện Hữu sửng sốt:

- Tiểu khả không có gì để nói thật?

Cơ Thạch lắc đầu:

- Không có!

Khả Tú Tú bối rối:

- Tiểu huynh đệ sao lạ vậy? Chẳng phải trước đây tiểu huynh đệ vẫn luôn đề quyết lệnh tôn bị hãm hại là do...

Thiện Duyên bỗng hắng giọng:

- A di đà phật! Mọi người đang trông chờ để được nghe những gì tiểu thí chủ đề cập đến cái chết của lệnh tôn! Tiểu thí chủ bắt tất phải e ngại!

Cơ Thạch vẫn một mực lắc đầu:

- Tiểu sinh không có gì để e ngại. Chỉ có điều...

Khiêm Hạ hỏi xen vào:

- Chỉ có điều như thế nào? Hay tiểu huynh đệ sợ gia sư không đủ lực để đứng ra chủ trì công đạo?

Cơ Thạch thở hắt ra:

- Thúc thúc đã nhiều phen phải chịu tận khổ, tiểu đệ rất cảm kích! Tuy nhiên tiểu đệ thật sự chẳng có gì để nói! Mong thúc thúc chớ trách!

Khiêm Hạ sa sầm nét mặt:

- Tại sao ta không trách nếu lời của tiểu huynh đệ tiền hậu bất nhất?

Bị trách Cơ Thạch chột cúi mặt:

- Tiểu đệ đang có nỗi khổ tâm, mong thúc thúc tiểu cho!

Khiêm Hạ tức bực:

- Ta hiểu cho người, ai sẽ hiểu cho ta? Sao người không biết rằng chỉ vì thái độ khiếm nhục này của người, chẳng những lệnh tôn không thể ngậm cười nơi chín suối, đến người cũng khó thoát hậu quả khôn lường.

Cơ Thạch kinh hải:

- Những hậu quả khôn lường? Là những hậu quả gì?

Khiêm Hạ định đáp hay nói đúng hơn là định thuyết phục Cơ Thạch như đã thuyết phục, bất ngờ bị Thiện Duyên đại sư lên tiếng nói át đi:

- A di đà phật! Nếu tiểu thí chủ đây đã tam phen tứ thứ bảo là không có gì để nói, bần tăng thiển nghĩ chúng ta nên gác bỏ chuyện này, chuyển sang việc khác quan trọng hơn.

Lập tức có người hưởng ứng:

- Đại sư nói không sai! Chúng ta nên bàn ngay đến chuyện có liên quan đến ánh Tử Quang đang làm giang hồ xao động?

Khiêm Hạ bối rối kêu lên:

- Du tiên bối hãy chậm đã!

Người vừa lên tiếng hưởng ứng, liền tỏ ra gay gắt:

- Khiêm Hạ! Vì tin lời của người, thất đại phái đã uống công chờ đợi! Rốt cuộc lời cáo giác của người nói phái Thiếu Lâm là hung thủ sát hại Cơ Vĩnh, hóa ra chỉ là kế nhằm hạ thấp uy phong của phái Thiếu Lâm trước các phái! Người còn gì để nói nữa?

Khiêm Hạ động dung:

- Văn bối không phải hạ người hồ đồ! Có lẽ tiểu huynh đệ đây sẽ nói ra tất cả sự thật nếu lúc này không phải mục kích những trận giao chiến không nên có.

Nhân vật họ Du cười khẩy:

- Người lại muốn ám chỉ điều gì nữa đây?

Khiêm Hạ đưa tay chỉ bọn Trương Hoài:

- Phải chăng chính Du tiên bối đã sai bọn họ đến ngăn chặn nhằm độc chiếm một mình Cơ Thạch, là kẻ duy nhất có thể giải thích nguồn gốc xuất phát ánh Tử Quang?

Họ Du đáp mà không hề chớp mắt:

- Ta chỉ sai chúng đến tiếp ứng người.

Khiêm Hạ cười nhẹ:

- Như vậy chứng tỏ họ cố tình làm giảm đi uy danh của tiên bối bằng cách ra tay động thủ với văn bối!

Họ Du vẫn thản nhiên:

- Có thật đã xảy ra như vậy không?

Khả Tú Tú vọt miệng:

- Không riêng gì họ, cả Lâm Bất Toàn Không Động phái cũng có ý đồ tương tự!

Họ Du bật cười:

- Chuyện là thế nào, Trương Hoài?

Trương Hoài bước ra, cúi mặt thật thấp:

- Sư phụ minh giám! Giữa đệ tử và bằng hữu phái Hoa Sơn chưa hề xảy ra xung đột?

Khiêm Hạ vừa giật mình vừa giận dữ:

- Những lời lẽ dối trá như vậy, người cũng nói được sao Trương Hoài?

Trương Hoài ngẩng đầu nhìn Khiêm Hạ:

- Khiêm nhân huynh sao cứ muốn đẩy tại hạ vào vị thế của kẻ bất nghĩa? Trừ phi Khiêm nhân huynh đưa ra bằng cứ xác đáng, minh chứng bọn tại hạ có cùng nhân huynh giao thủ, những lời kia nhất định tại hạ không bỏ qua!

Khiêm Hạ vội quay đầu tìm kiếm:

- Có Lâm Bất Toàn là nhân chứng! Lâm huynh hãy nói đi!

Lâm Bất Toàn ngêngh ngang bước ra:

- Tại hạ chỉ có thể làm chứng rằng, ngoài Côn Luân phái, các phái như Võ Đang, Điểm Thương và Không Động nếu có đến là đến để tiếp ứng cho phái Hoa Sơn.

Khả Tú Tú giận dữ:

- Đại sư huynh mau cho mọi người xem vết kiếm thương do Vu Đỉnh Côn Luân phái đâm vào sư huynh.

Khiêm Hạ nghiêng vai cho mọi người nhìn thấy phần y phục đâm máu:

- Vu Đỉnh! Đây là vết kiếm thương do người gây ra, người...

Vu Đỉnh bỗng xua tay loạn:

- Khiêm huynh nguyên là Hoa Sơn đệ nhất kiếm, Vu mỗ bất tài nào dám nhận đó là kiệt tác của Vu mỗ?

Vị chưởng môn họ Du của Côn Luân phái bỗng cười ngặt ngoẻo:

- Khiêm Hạ, người hôm nay làm sao rồi? Làm sao ta có thể tin tên đệ tử kém cỏi nhất của ta là Vu Đỉnh lại có năng lực đả thương người? Chậc... Chậc...! Có như thế mới biết Trác lão huynh thật khéo giáo huấn đệ tử, tên là Khiêm Hạ, quả nhiên người cùng có tính tình khiêm hạ y như vậy! Hà... Hà...

Đó là lời gián tiếp khinh chê, Trác Thiện Hữu bỗng nạt ngang khi thấy Khiêm Hạ định phát tác:

- Đủ rồi Khiêm Hạ! Chuyện này để sau ta sẽ xử trí người! Hừ!

Thiện Duyên đại sư mỉm cười và nói thật lớn:

- A di đà phật! Cũng chỉ là chút ngộ nhận, Trác chương môn bất tất phải giận dữ đối với lệnh đồ! Bây giờ thì bàn đến ánh Tử Quang, nếu chư vị vẫn cho bốn phái là thái sơn bắc đẩu, bàn tăng xin mạn phép bắt đầu chuyện tra vấn!

Hai chữ tra vấn nghe thật nặng nề, không ngờ đó là hai chữ dành cho Cơ Thạch.

Cơ Thạch thoáng cảm thấy căm phẫn khi nghe lão trọc Thiện Duyên hỏi:

- A di đà phật! Lão nạp được biết chính lệnh tiên tôn là người đầu tiên tỏ vẻ chú tâm đến ánh Tử Quang! Hư thực thế nào ở đây tiểu thí chủ là người duy nhất biết rõ, hãy nói cho mọi người nghe!

Đang căm phẫn, Cơ Thạch định nói huỵch toẹt những gì Thiếu Lâm phái đã gây ra cho phụ thân nó, bỗng nghe tiếng của lão họ Du vang lên:

- Người nên ngoan ngoãn thì hơn. Đừng để ta phải mạnh tay, có hối cũng đã muộn!

Như vậy, ý nghĩa của hai chữ tra vấn không chỉ dừng ở mức độ đối đáp bằng miệng, rất có thể sẽ dẫn đến chuyện dùng nhục hình! Cơ Thạch bàng hoàng khi nghe Khiêm Hạ vừa cười lạt vừa lầm bầm:

- Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt! Hậu quả như thế này chỉ là do người tự chuốc lấy! Hừ!

Thái độ của Khiêm Hạ đã thay đổi hoàn toàn, cứ như Khiêm Hạ chưa bao giờ có thiện cảm đối với Cơ Thạch, kể cả việc có lần Cơ Thạch giải cứu bọn Khiêm Hạ khỏi chết vì Hủ Thi Độc!

Xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh, Cơ Thạch ngơ ngác nhìn lão họ Du:

- Tiền bối nói như thế là hàm ý gì?

Lão họ Du cười lạt:

- Hoặc người ngoan ngoãn nói ra những gì phụ thân người cho người biết về ánh Tử Quang, hoặc người sẽ phải...

Cơ Thạch càng thêm ngơ ngác:

- Phụ thân của tiểu sinh? Tiền bối muốn nói đến ai?

Họ Du giận dữ:

- Là Cơ Vĩnh! Ta muốn nói đến Cơ Vĩnh. Phụ thân người!

Cơ Thạch lắc đầu quây quây và chột đưa mắt nhìn lão trọc Thiện Duyên:

- Thảo nào tiểu sinh tuy có nghe nhưng không hiểu! Cả đại sư cũng đề cập đến người này?

Thiện Duyên chột bắn xạ tia mắt giễu cợt:

- Ý tiểu thí chủ muốn nói tiểu thí chủ không ở họ Cơ?

Tia mắt nhìn của Thiện Duyên thật kinh khiếp, Cơ Thạch buộc phải nhìn lảng sang nơi khác, vô tình chạm phải ánh mắt kinh nghi của đạo nhân Võ Đang phái đã xuất hiện ngăn cản việc giao thủ giữa hai phái Hoa Sơn và Côn Luân:

- Đạo trưởng đây có thể làm chứng, từ lúc nào tiểu sinh đã tự miệng thừa nhận là Cơ Thạch?

Vị đạo nhân nọ quả nhiên phải lúng túng:

- Vô lượng thọ phạt! Điều này... Không sai! Bần đạo như chưa hề nghe lời nào tương tự do vị tiểu huynh đệ đây nói ra!

Trác Thiện Hữu giận dữ:

- Phi lý! Khiêm Hạ! Người đang làm trò gì thế này?

Trái với sự giận dữ của sư phụ, Khiêm Hạ bỗng phì cười:

- Đúng là vỏ quít dày có móng tay nhọn! Sư phụ xin bớt giận, đồ nhi thật sự nào dám bày trò?

Chợt hiểu, Trác Thiện Hữu quay đầu nhìn Thiện Duyên:

- Dường như chúng ta đang vấp phải vấn đề nan giải! Người chúng ta cần là Cơ Thạch, di tử của Khoái Kiếm Cơ Vĩnh? Tiểu khả đây cả quyết bản thân không phải người này, đại sư có cao kiến gì để giải quyết nan đề này?

Thiện Duyên đại sư đương nhiên là người hiểu rõ hơn ai hết ý đồ của Cơ Thạch. Không hổ danh phương trượng và là chủ môn phái Thiếu Lâm, một đại phái luôn được xem là thái sơn bắc đẩu của võ lâm trung nguyên, Thiện Duyên mau chóng trấn tĩnh và thản nhiên hỏi Cơ Thạch:

- A di đà phạt! Tiểu thí chủ hãy lập lại xem nào, Khoái Kiếm Cơ Vĩnh phải hay không phải đấng sinh thành của tiểu thí chủ?

Đây là lần đầu Cơ Thạch buộc phải đối mặt với lòng người hiểm trá và hiện giờ lòng tin của nó đối với mọi người hầu như chỉ còn là một hoài niệm về một kỷ ức xa xôi! Nó càng rõ hơn tình cảnh của nó hiện giờ khi nó định chơi trò gậy ông đập lưng ông nhưng dường như đang bị sư đồ Khiêm Hạ do đã nhận ra nên muốn lợi dụng!

Đâm lao phải theo lao, Cơ Thạch thầm khấn nguyện xin phụ thân tha thứ vừa ung dung mở miệng đáp lời:

- Đã từ lâu tiểu sinh chỉ là một đứa bé cô cút rất muốn nhìn thấy mặt đấng sinh thành nhưng không thể! Phải chi có Khoái kiếm Cơ Vĩnh ở đây, rất có thể vị này sẽ cho đại sư biết tiểu sinh phải hay không phải cốt nhục!

Thiện Duyên tái mặt:

- Làm người, điều tối kỵ là phủ nhận nguồn gốc lai lịch, tiểu thí chủ sao dám chối bỏ cả phụ tử tình thâm?

Đôi môi Cơ Thạch bỗng giãn giật khiến vành miệng như mếu đi:

- Nói như đại sư, đích xác tiểu sinh chính là cốt nhục của người vừa được đại sư đề cập đến? Lời nói này có gì làm bằng?

Nhìn Thiện Duyên tuy có miệng nhưng không còn cách nào để đối đáp, Cơ Thạch hả hê! Và Cơ Thạch còn cười thầm khi nghe lão họ Du gầm văng động:

- Người không phải Cơ Thạch, di tử của Khoái Kiếm Cơ Vĩnh?

Cơ Thạch hí hửng đáp:

- Tiểu sinh chưa hề tự nhận điều đó bao giờ!

Họ Du bật tung người lao đến:

- Người tưởng nói như thế là thoát sao? Xem đây!

Vút!

Ào... Ào...

Phản ứng của lão họ Du quá nhanh khiến mọi người dù muốn ngăn lại cũng không kịp! Nói như vậy đủ hiểu rằng vẫn có người cố tìm cách làm giảm thiểu uy lực chưởng kinh của lão Du.

- Nam mô a di đà phật! Du

(thiếu trang 10, 11 - cuốn 3)

lực hoàn thủ! Bần ni nghĩ những hành vi này liệu có phải là hành vi của chúng ta. Những người tự tà xưng là danh môn chính phái nữa không?

- Nói hay lắm! Từ nãy giờ, bản nhân cũng tự hỏi lòng, thái độ này của chúng ta có khác gì thái độ của những kẻ bị chúng ta gán cho hai chữ tà đạo?

Cơ Thạch kinh ngạc nhìn một trung niên văn nhân có tướng mạo thật nho nhã vừa lên tiếng nói những lời này vừa tiến đến gần Huệ Tâm sư thái!

Và Cơ Thạch không thể biết vị văn nhân trung niên là ai nếu không có một người khác chợt lên tiếng phản bác:

- Chánh tà bất lưỡng lập, sao Quách Phú chưởng môn Điểm Thương phái lại đem thất đại phái so cùng bọn tà đạo?

Quách Phú, vị văn nhân trung niên điềm nhiên đưa tay chỉ Cơ Thạch:

- Đây chỉ là một đứa bé, niên kỷ có khi còn kém cả lệnh ái Bạch Cúc và dường như cả về võ công cũng vậy. Không lẽ Bạch Điền Quang chưởng môn chịu khoanh tay đứng yên nhìn lệnh ái bị các phái về hòa làm khó dễ như đứa bé này?

Bạch Điền Quang với đôi chưởng tay to rộng như tay hộ pháp lúc nào cũng xòe ra như chiếc quạt nan, vừa bước ra vừa ồm ồm lên tiếng:

- Không thể ví như vậy được! Tiểu oa nhi này là kẻ duy nhất có thể giúp chúng ta biết rõ nguồn gốc xuất phát ánh Tử Quang! Nếu chúng ta nường nhẹ thử hỏi giả như từ ánh Tử Quang kia có thể tìm thấy lợi khí thần vật thực sự, để vật đó rơi vào tay kẻ ác, chúng ta không hại bá nhân nhưng bá nhân sẽ vì chúng ta mà chết! Quách chưởng môn không lẽ không thấu đáo điểm này, trước khi từ Điểm Thương xa xôi đến tận Quân Sơn?

Quách Phú cười nhẹ:

- Bạch chưởng môn nói không sai! Quách mỗ quả có vì điều lợi hại đó mới đến Quân Sơn! Nhưng có điều này Quách mỗ xin minh bạch, bất luận có hay không có lợi khí thần vật, Quách mỗ tuyệt đối không tán thành việc các phái cùng đối phó với chỉ một đứa bé!

Bạch Điền Quang cười lớn:

- Ha... Ha... Ha...! Thật là quang minh lỗi lạc! Đã là vậy Quách chưởng môn còn chờ gì nữa không kíp kíp rời chỗ thị phi này?

Quách Phú đánh giọng:

- Quách mỗ chỉ rời đi khi nào đứa bé này không còn bị chư vị gây khó dễ nữa! Bất luận ai trong chư vị nếu có hành động như Du Hoàng Vân vừa rồi, đừng tránh Quách mỗ phải thất lễ!

Du Hoàng Vân, là lão họ Du vừa rồi đã quạt cho Cơ Thạch một kinh chột quất:

- Quách Phú! Người tưởng Du mỗ khiếp sợ bút pháp Hoạch Thiên Chỉ Địa của người sao? Có đờm lược hãy cùng Du mỗ so tài! Đỡ!

Choang...

Du Hoàng Vân vừa bạt kiếm, lập tức Huệ Tâm sư thái cũng loang kiếm:

- Bần ni nguyện thỉnh giáo Tán Xuyên Ngũ Vân Kiếm của Du chưởng môn! Đỡ!

Choang...

Véo... Véo...

Không hề chậm, Bạch Điền Quang cũng xòe tay vượt thẳng vào phương vị của Quách Phú:

- Khẩu thuyết vô bằng, Quách Phú người hãy tiếp chiêu!

Vụt... Vụt...

Quách Phú liền xoay người và khi diện đối diện với Bạch Điền Quang trên tay liền xuất hiện hiên một ngọn bút lấp loáng kim quang:

- Ứng Trảo Nhiếp Hồn của Bạch chưởng môn quả nhiên có nhiều tiến bộ. Quách mỗ đành mạo phạm!

Viu... Viu...

Diễn biến xảy ra không chỉ có thế. Hai cặp đang giao đấu do đều là chưởng môn của các phái Côn Luân, Nga My, Không Động và Điểm Thương, nên khi trận chiến diễn ra đệ tử của bốn phái này cùng lao vào nhau động thủ!

Choang... Choang...

Vù... Vù...

Keng...! Ầm!

Choang! Ầm!

Đương trường nhất loạt đều hỗn loạn khiến Cơ Thạch dù đang có tâm tư bình thản vẫn phải kinh hoảng.

Khiêm Hạ và Khả Tú Tú liền nhân đó chộp vào tay Cơ Thạch định lôi đi.

Tuy nhiên do vẫn có người luôn dõi mắt nhìn Cơ Thạch, hành vi của Hoa Sơn Song Nhạn liền vấp phải trở lực cực lớn:

- A đi đà phật! Nhị vị thí chủ hãy chậm đã nào! Mọi chuyện đến đây chưa phải đã kết thúc!

Nhìn vị tăng nhân vừa lên tiếng ngăn lại, Khiêm Hạ đánh giọng:

- Thiện Ngộ đại sư chớ ngộ nhận! Cục diện như thế này tề phái không thể để huynh đệ đây bị tổn hại!

Nhưng Thiện Ngộ đại sư vẫn có cách đối đáp:

- A đi đà phật! Nếu vậy hãy để tề phái đảm trách việc này! Với thực lực của tề phái hiện giờ, vị tiểu thí chủ đây nhất định sẽ bình yên vô sự!

Nhìn thấy mặt của Thiện Ngộ, Cơ Thạch liền cảm ghét! Nó hét lên:

- Mạng của tiểu sinh, tiểu sinh biết tự lo liệu! Thiếu Lâm phái các người hà tất phải giở giọng thối tử hồ bì.

Khiêm Hạ đắc ý:

- Đại sư nghe rồi đấy! Tiểu huynh đây như không tin lắm vào lòng từ bi của quý phái!

Nhưng đến lượt Khiêm Hạ phải ngỡ ngàng khi nghe Cơ Thạch hét tướng lên:

- Cả Hoa Sơn phái cũng vậy! Tiểu sinh cũng không tin! Tiểu sinh không tin vào bất kỳ ai! Đừng giữ tiểu sinh nữa. Hãy buông tiểu sinh ra nào.

Khiêm Hạ và Khả Tú Tú bỗng giật mình khi thấy Cơ Thạch vừa vung tay, toàn thân của cả hai bỗng tê bắn, như bị ai đó dùng nhu kinh nội lực chấn thẳng vào kinh mạch?

Cơ Thạch không hề biết điều đó, vừa thoát ra Cơ Thạch liền quay người bỏ chạy.

Bất chợt, có người chộp vào vai Cơ Thạch:

- A di đà phật! Tiểu thí chủ định đi đâu?

Biết đó là Thiện Ngộ, một trong những kẻ đã giết hại song thân, Cơ Thạch hất mạnh đầu vai:

- Buông ra!

Đến lượt Thiện Ngộ phải giật bắn thân mình vì bàn tay bỗng bị chấn kinh từ đầu vai của Cơ Thạch xô mạnh ra!

Thiện Duyên vẫn đưa mắt quan sát phải kinh nghi hỏi:

- Tam sư đệ sao vậy?

Thiện Ngộ ngơ ngác:

- Phương trượng! Dường như... dường như tiểu oa nhi có cang khí hộ thể!

Thiện Duyên đại sư quắc mắt khiến Thiện Ngộ thất kinh!

Không nỡ mắng và cũng muốn tìm hiểu rõ thực hư, Thiện Duyên bỗng xê bắn thân mình lao về phía Cơ Thạch.

Vút!

Bất ngờ ý đồ của Thiện Duyên bỗng bị Trác Thiện Hữu ngăn lại:

- Đại sư xin nhẹ tay cho!

Véo...

Nhìn ánh kiếm do Trác Thiện Hữu vũ lộng đang hóa thành bức tường chắn ngang, Thiện Duyên vụt trầm giọng:

- A di đà phật! Trác chưởng môn xin lượng thứ! Hừ!

Vù...

Choang...! Âm!

Trác Thiện Hữu không ngờ Thiện Duyên quyết liệt đến vậy, khiến thân hình phải bị chấn dội!

Động nộ, Trác Thiện Hữu một lần nữa cử kiếm xông lên đến khi thấy Thiện Duyên sắp chộp trúng vào Cơ Thạch:

- Dao kiếm vốn vô tình, đại sư hãy cẩn trọng!

Véo... Véo...

Lại bị Trác Thiện Hữu ngăn cản, Thiện Duyên đại sư chột quát:

- Hoa Sơn kiếm quả có điểm hơn người! Trác chưởng môn cũng phải cẩn trọng! Đỡ!

Vù... Vù...

Thân thủ của Thiện Duyên không phải ngẫu nhiên được chọn làm phương trượng và chưởng môn phái Thiếu Lâm! Để tránh việc bị Trác Thiện Hữu ngăn cản và cũng là dễ dàng thử qua cang khí hộ thể của Cơ Thạch như Thiện Ngộ vừa bảo, Thiện Duyên đã nhanh chóng quật vào kiếm quang một kinh.

Ầm!

Và khi tiếng chấn kinh vang lên, đại sư Thiện Duyên liền nương theo sóng kinh thần tốc lao đến chỗ Cơ Thạch!

Đang khi diễn biến xảy ra, Cơ Thạch biết thế nào Thiện Duyên cũng không bỏ qua nên cũng đã chuẩn bị sẵn.

Phát hiện bóng nhân ảnh của Thiện Duyên thần tốc lao đến, Cơ Thạch bất ngờ chuôi người về phía trước, lao bừa về phía Huệ Tâm sư thái đang giao kiếm bất phân thắng bại với Du Hoàng Vân!

Cơ Thạch còn cố ý gào to:

- Giết người! Tăng nhân Thiếu Lâm phái khẩu phật tâm xà, muốn giết người diệt khẩu!

Nghe động, Huệ Tâm sư thái bất ngờ buông bỏ lão họ Du thích nhanh trường kiếm vào bóng nhân ảnh của Thiện Duyên đang lao đến:

- Đại sư hạ thủ xin lưu tình!

Véo...

Ầm!

Nhân lúc Huệ Tâm sư thái lo đối phó với Thiện Duyên, Du Hoàng Vân vội nghiêng người điểm nhẹ một kiếm vào người Cơ Thạch:

- Hãy đến đây nào! Bồn chưởng môn sẽ bảo vệ cho ngươi.

Véo...

Hồn kinh phách tán, Cơ Thạch đang đà chuôi người vội dịch về phía Quách Phú và Bạch Điền Quang giao chiêu:

- Mau cứu mạng! Tiểu sinh...

Quách Phú xoay nhanh ngọn bút quật mạnh vào thân kiếm của Du Hoàng Vân:

- Quách mỗ đã nói rồi! Du chưởng môn sao vẫn cứ hà hiếp trẻ thơ?

Coong...

Bị ngọn bút chạm vào khá mạnh khiến hồ khẩu tay tê buốt, Du Hoàng Vân liền trút giận vào Quách Phú:

- Quách Phú ngươi muốn thử chiêu ư? Hay lắm! Đờ!

Véo... Véo...

Dịp may vô tình đưa đến, Bạch Điền Quang vườn trảo khống chế Cơ Thạch:

- Ngoan ngoan nào, tiểu oa nhi. Ta... Hừ!

Ngon trảo vừa chạm vào người Cơ Thạch, Bạch Điền Quang bỗng thu về với tiếng kêu dị hoặc!

Sau khi xem lại hữu trảo, thấy không có việc gì, Bạch Điền Quang lẩm bẩm:

- Đúng là quái lạ.

Thiện Duyên lúc bấy giờ cũng đến gần, vội hỏi Bạch Điền Quang:

- Có việc gì vậy, Bạch chưởng môn?

Không những không nói, Bạch Điền Quang còn lảng lạng chớp nhanh một trảo nữa vào Cơ Thạch.

Sau lần bị chớp trúng vừa rồi Cơ Thạch đương nhiên đã có sẵn giới bị. Phát hiện Bạch Điền Quang ra tay lần này với thần sắc khác lạ, Cơ Thạch bất chợt dịch người về phía Thiện Duyên!

Không muốn buông tha, Bạch Điền Quang cũng hướng trảo theo Cơ Thạch!

Vụt...

Đã có chủ định, Cơ Thạch bất ngờ ngoặt người quay trở lại, hy vọng họ Bạch sẽ lỡ đà và chớp luôn vào lão tặc Thiện Duyên!

Tuy nhiên Cơ Thạch do chỉ là một đứa bé nên không thể lường hết thân thủ lợi hại của những nhân vật được kê vào hàng nhất môn chi chủ!

Cử chỉ của Cơ Thạch chỉ khiến Thiện Duyên đặc ý:

- Tiểu thí chủ chưa đủ tâm cơ để gọi là xảo quyết đâu? Bần tăng thật sự không muốn tiểu thí chủ bị đau, nhưng...

Vù...

Bỏ dở câu nói Thiện Duyên bất ngờ xoay chuyển cổ tay. Và thế là uyển mạch tay bên hữu của Cơ Thạch liền bị Thiện Duyên bóp chặt.

Hốt hoảng, Cơ Thạch theo bản năng quạt ngang tay còn lại vào người Thiện Duyên:

- Buông tiểu sinh ra?!

Bộp!

Với thân thủ bất phàm như Thiện Duyên, hành vi của Cơ Thạch có khác nào đem trứng chọi đá! Do đó kể cả tay tả, song thủ của Cơ Thạch đều bị một tay của Thiện Duyên bóp giữ!

Lúc đó miếng môi đã đưa đến miệng bỗng dưng bị mất đi, Bạch Điền Quang cuộn luôn hữu trảo vào Thiện Duyên:

- Đại sư lễ nào quên phần của Bạch mõ?

Vút...

Bị một trảo bất ngờ uy hiếp, Thiện Duyên đang đắc ý phải sa sầm nét mặt:

- Bạch chuồng môn đừng quên những gì thất đại phái đã ước hẹn khi đến Quân sơn! Hãy thu chiêu về mau.

Định thuyết phục họ Bạch, Thiện Duyên phải cả giận khi nghe Trác Thiện Hữu bỗng từ đâu xen vào:

- Không lẽ Trác mỗ không có phần? Đỡ!

Véo... Véo...

Đối với Trác Thiện Hữu vừa có hai lần chạm chiêu Thiện Duyên biết không thể chỉ dùng lời nói! Do đó Thiện Duyên đành phải vận dụng tả thủ đối phó với kiếm chiêu của Trác Thiện Hữu!

Người ta không thể phân thân vừa lo mặt này lại có thể giữ trọn vẹn mặt kia! Thiện Duyên vừa có phần lơ lửng hữu thủ, Cơ Thạch chột vung mạnh:

- Buông ra!

Thiện Duyên chột thu tay về. Không phải! Bảo thu tay về là không đúng lắm, phải nói là hữu thủ của Thiện Duyên vừa bị co giật lại!

Điều đó được minh chứng qua tiếng kêu thảng thốt của Thiện Duyên:

- Uý! Nội kinh gì thật kỳ quái!

Không cần biết cái gì là kỳ quái, chiêu kiếm của Trác Thiện Hữu vẫn an tường cuộn đến.

Véo...

Động nộ, Thiện Duyên lập tức đẩy mạnh song chưởng ra phía trước:

- Trác chuồng môn định nặng tay thật sao? Đỡ chuồng!

Ào...

Ầm! Ầm!

Do đang đứng trong phạm vi uy lực của song chưởng mãnh liệt này, toàn thân Cơ Thạch liền bay bắn lên không trung.

Vút!

Bạch Điền Quang kêu thất thanh:

- Nguy tai! Sao đại sư hạ sát thủ với tiểu oa nhi?

Tiếng kêu của Bạch Điền Quang làm toàn trường rung động!

Mọi người dừng lại và đưa mắt nhìn thân hình của Cơ Thạch là là rơi xuống.

Huych!

Cơ Thạch rơi xuống thật nặng nề!

Tuy nhiên Cơ Thạch đã làm mọi người thất kinh khi nó bỗng ngồi bật dậy và cứ thế đâm đầu bỏ chạy!

Mọi người lại một phen ngỡ ngàng vì không ngờ bản thân Cơ Thạch sau một kinh như vậy vẫn như người vô sự!

Đến lúc bình tĩnh, mọi người với đủ mọi lý do liền túa ra tìm.

Nhưng bóng dáng của Cơ Thạch cứ như bóng chim tăm cá...

oOo